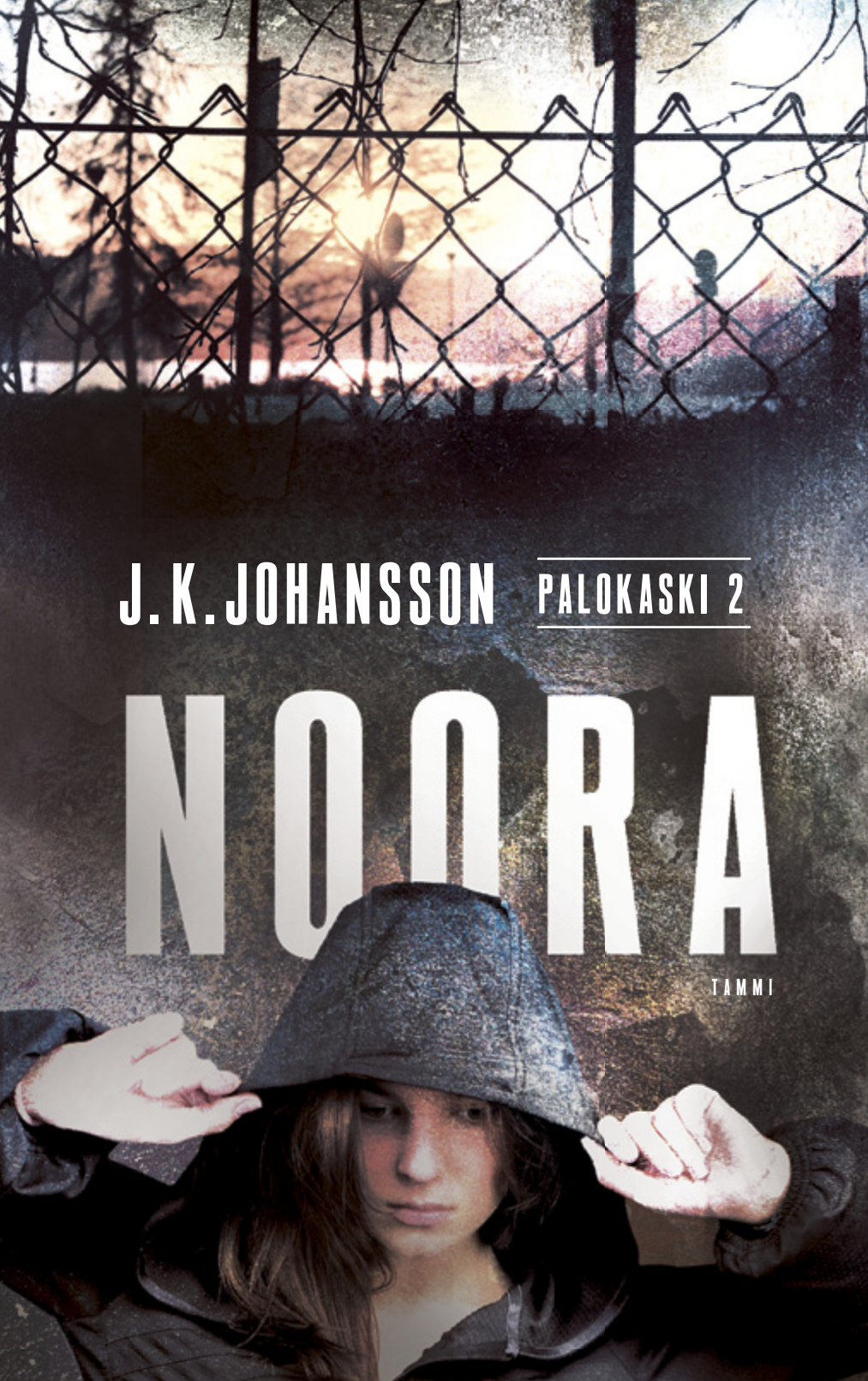

J. K. JOHANSSON

PALOKASKI 2

NOORA

TAMMI

J. K. JOHANSSON

Noora

© J. K. JOHANSSON JA KUSTANNUSOSAKEYHTIÖ TAMMI 2014

ISBN 978-951-31-7624-2

PAINETTU EU:SSA

1

Palokasken uimarannan yllä leijui utuinen, kuin suihkupullolla pölläytetty sade. Pisaroita ei erottanut, eikä sateesta pystynyt sanomaan, oliko se matkalla ylös vai alas. Komisario Kari Korhosen vanhaan takkiin oli kertynyt kosteutta jo niin paljon, että sateesta epäilemättä oli kysymys. Korhonen seisoi hiekkarannalla ja katsoi, miten pelastuslaitoksen sukeltajat nostivat ruumiista laiturille. Oli harvinaisen tyyntä. Lähisaaria ei näkynyt vaikka matkaa niille oli vain muutamia satoja metrejä. Normaalisti rannalla riitti koiranulkoiluttajia ja muita kulkijoita sateisinakin päivinä, mutta nyt ranta oli tyhjä. Venelaitureiden puolella seisoi joukko kiinnostuneita paikallaan kuin valokuvassa. Kaikki tuntui pysähtyneen hetkeksi.

Korhonen lähti kulkemaan kohti laituria. Hän oli tottunut näkemään ruumiita, itse asiassa hän oli nähnyt uransa aikana niin paljon vainajia, että joskus hänestä tuntui kuin hän olisi enemmän tekemisissä kuolleiden kuin elävien kanssa. Mutta tällä kertaa ajatus laiturilla makaavasta kalmosta sai hänet hidastamaan askeliaan. Korhonen astui laiturille ja rupesi ajattelemaan merenneitoja. Miten kauniisti

niiden hiukset keinuivat aaltojen tahdissa, kun ne uiskentelivat nauraen toistensa perässä merenpohjan metsissä.

Päästessään paarien luokse Korhonen otti lakin päästään. Avoimessa ruumispussissa makasi nainen kasvot kohti mustaa taivasta. Jostain kumpusi kylmäävä varmuus siitä, että laiturilla makasi nimenomaan elokuun puolivälissä kadonnut Laura Anderson, vaikka oli vaikea nähdä yhteyttä turvonneen siniharmaan ruumiin ja sen kauniin nuoren naisen välillä, joka oli jo viikkojen ajan katsonut iltapäivälehtien sivuilta vienosti hymyillen. Viikot loppukesän lämpimässä meressä olivat tehneet tehtävänsä, eikä enää voinut sanoa, oliko hänellä kuollessaan ollut kasvoillaan kauhua vai turhaa toivoa. Luran vanhempien ajatuksissa hän olisi edelleen rippikuvan kuulas kaunotar ja ystäville hyvännäköinen selfie Instagramissa. Ja hyvä niin.

Korhonen havahtui askelten terävään kopinaan laiturilla. Hän pyyhkäisi silmäkulmaansa ja kääntyi katsomaan, kuinka Miro Sundsberg kiiruhti paikalle. Innokkuudesta saattoi päätellä, ettei mies ollut nähnyt urallaan vielä tarpeeksi monta ruumista. Alaiset kutsuivatkin yksikön uutta esimiestä Sundsbergia Nulikaksi.

– Onko se Laura? Sundsberg huusi jo kaukaa malttamattomana.

Korhonen odotti että Sundsberg oli puhutteluetaisyydellä ennen kuin avasi suunsa.

– Epävirallisesti kyllä, Korhonen sanoi ja tempaisi hatun esimiehensä päästä. Jumalauta, eikö Nulikalla ollut mitään käytöstapoja.

Sundsberg veti varovasti ruudullisen hattunsa Korhosen kädestä ja alkoi hypistellä sitä levottomana. Hän vilkaisi pari kertaa ruumispussin suuntaan, mutta lähti sitten kulkemaan takaisin kohti rantaa. Kuivalle maalle päästyään hän

istahti lähimmälle kivelle ja painoi kätensä polviin. Korhonen kohensi ryhtiään ja painoi lakin päähänsä.

– Kiitos kaikille, Korhonen sanoi pelastuslaitoksen miehille ja nyökkäsi Nulikan suuntaan. – Me jatketaan nyt tästä. Kiitos, että saadaan perheelle rauha.

Kauempana rannalla metsän reunassa seisojien lenkkeilijä ja katseli lippalakkinsa alta, kuinka sukeltajat riisuivat varusteitaan. Hänen kätensä työntyi juoksupaidan taskuun, josta hän kaivoi rypistyneen tupakka-askin. Mies sytytti savukkeen ja vetäisi siitä tiukan henkosen. Hetken päästä musta säkki kannettiin laiturilta paareilla harmaaseen paketti-autoon, ja ihmiset alkoivat poistua paikalta. Tilanne tuntui olevan ohi.

Mies imaisi vielä muutaman syvän henkosen, heitti savukkeen maahan, sammutti sen juoksukenkensä pohjalla ja jatkoi matkaansa kävellen kohti metsää.

2

Noora avasi kotioven hitaasti ja huokasi helpottuneena kohdatessaan aamun kaaoksen jäljet siivoamattomina eteisessä. Päivän ajan pakkaantunut hiljaisuus värähteli eteisen seinäkellon sekuntiviisarin tahtiin. Kukaan ei onneksi ollut vielä kotona. Noora tempoi nopeasti kengät jalastaan ja juoksi huoneeseensa yläkertaan.

Yleensä äiti tuli toimistolta kotiin vasta kuuden jälkeen, mutta viime päivinä hän oli ollut kotona Nooran tullessa koulusta. Syvä huolirypy kulmakarvojensa välissä hän oli istuttanut Nooran keittiönpöydän ääreen ja tarjonnut välipalaa. Ja halunnut jutella. Miten päivä meni? Olivatko kaikki oppilaat koulussa? Entä opettajat? Oliko kukaan itkenyt? Kaiken tämän perään äiti jatkoi kuin napista painamalla pitkän litanian siitä, kuinka Nooran piti puhua hänelle, tai jollekulle muulle. Oli tärkeää itkeä ja antaa tunteiden tulla. Surua ei saanut padota sisäänsä. Ja pakkohan Nooran oli olla surullinen, suorastaan murtunut. Olivathan Noora ja Laura olleet hyviä ystäviä.

Noora lukitsi huoneensa oven ja heittäytyi sängylle. Hän oli ehtinyt alta pois ja saisi ainakin toistaiseksi olla rauhassa.

Hänen ei tarvitsisi esittää surevaa ja valehdella äidille. Varsinkin nyt kun tieto Lauran ruumiin löytymisestä oli levinnyt kulovalkean tavoin, äiti ei jättäisi häntä hevillä yksin.

Nooran katse osui kirjoituspöydälle, koekirjat odottivat siinä avaamattomina, mutta Noora kaivoi farkkujensa taskusta puhelimen ja nappasi itsestään yläviistokuvan Instagramiin, #onkspakkolukeebilsankokeeseen, #tekismielivaannukkuu, #koeviikkopikkasenpaskaidisnäisolosuhteissa. Vaikka Laura oli kuollut, opettajat eivät antaneet armoa: koeviikko alkaisi seuraavana päivänä biologian kokeella. Joku roti piti maailmassa olla. Keep Calm and Carry On. Noora siirtyi muutamalla hipaisulla Ritan blogiin. Hän seurasi päivittäin Jackpot World -nimistä blogia, jonka pitäjä, hieman yli kaksikymmenvuotias Rita, edusti kaikkea sitä mistä hän unelmoi ja mitä hän vielä jonakin päivänä saavuttaisi. Biologiaa ehditsi lukea myöhemmin.

– Noora? äidin ääni kuului oven läpi.

Noora katsahti kelloa: hän oli torkahtanut ilmeisesti hetkeksi eikä ollut kuullut, kuinka muu perhe oli tullut kotiin.

– Avaatko hei. Mulla on asiaa. Äidin ääni kuulosti epäilyttävän matalalta. Tämän äänenäsvyn Noora yhdisti hetkiin, jolloin hän oli ottanut äidin lompakosta salaa setelin tai kun hän oli jättänyt pikkusisaruksensa keskenään leikkimään ja toinen oli kaatanut ison kirjahyllyn melkein päälle. Pikkusiskon henki oli ollut parista sentistä kiinni.

– Noora, avaa nyt, tai mä käyn hakemassa avaimen.

– Mun pitää lukee kokeisiin. Juuri nyt hänellä oli parempaa tekemistä kuin esittää surevaa ystävää.

– Nyt avaat, äidin ääni madaltui entisestään.

Noora nousi sängyltä ja asetti biologian kirjan avonaisena tyynylle.

– No?

– Oletko sä kunnossa? Huolestuneen näköinen äiti työnsi päänsä ovenraosta.

– Miten niin?

– Etkö sä ole vielä kuullut?

– Kuullut mitä?

Äiti tarttui Nooran käteen ja ohjasi hänet istumaan vierelleen sängylle. Hän otti Nooran kainaloonsa ja painoi tämän kiinni itseensä.

– Laura on löytynyt. Kuolleena.

Laura on kuollut. Laura on kuollut. Laura on kuollut. Noora makasi peiton alla sängyssä vielä pitkään sen jälkeen, kun äiti oli jo mennyt alakertaan. Vaikka hän oli yrittänyt ajatella nälkiintyneitä koiranpentuja ja oravien irtirevittyjä silmiä, hän ei ollut onnistunut saamaan edes silmäkulmaa kosteaksi. Lopulta hän oli kaivautunut peiton alle ja mummisut haluavansa olla rauhassa. Äiti oli lähtenyt vasta kun Noora oli luvannut mennä juttelemaan koulupsykologin kanssa heti tilaisuuden tullen.

Ei Noora ollut edes tuntenut Lauraa kovin hyvin, vaikka kesäloman viimeisenä viikonloppuna, juuri sinä iltana jona Laura katosi, tämä oli ilmestynyt jo hyvissä ajoin heidän ovelleen mukanaan siideriä sekä pilveä – ja isänsä lupa olla heillä yötä. Kaikki olivat menossa bileisiin ja lopuksi Palokasken uimarannalle viettämään pitkää, kosteaa iltaa, mutta Laura olisi isänsä käskystä joutunut menemään kotiin jo yhdeksäksi, ellei yöpaikkaa Nooran luota olisi järjestynyt.

Nooran vanhemmat olivat Luran tiukan isän täydellinen vastakohta. Äiti ja isä eivät uskoneet kieltoihin, jotka toivat heidän mielestään mukanaan vain valheita ja sitä myöten turvattomuutta. Heistä oli tärkeää antaa nuorten kokeilla elä-

mää. He antoivat Nooran mennä mielensä mukaan, mutta halusivat aina kuulla totuuden, olipa sitten kyse yökyläilystä tai alkoholista ja huumeista. Tieto Nooran vanhempien vapaamielisestä kasvatustavasta oli kantautunut myös Lauran korviin, ja hän tiesi heti miten käyttää tilannetta hyväkseen. Noorallekin järjestely sopi paremmin kuin hyvin. Laura oli kiinnostava tyyppi, ja Nooran pisteet paranivat muiden silmissä joka kerran kun Laura oli heillä. Salaa Noora toivoi että heistä voisi tulla aivan oikeita ystäviä. Ehkä jopa BFF.

Viimeisenä iltana Noora ja Laura olivat istuneet Nooran huoneessa edessään avoimet siideripullot ja järjetön määrä kosmetiikkaa.

– Jos mä soitan Ninalle? Laura oli ehdottanut Nooralle ja tupsuttanut lisää puuteria kasvoilleen.

– Mä en tajua, miksi se ei voinut kutsua mua, Noora sanoi ja veti kulmiinsa mustaa väriä. Hän oli onnistunut tekemään ensimmäistä kertaa elämässään täydelliset savusilmät, mutta harmistuksesta nousevat kyynelvet uhkasivat pilata meikin. Tuntui kohtuuttomalta, ettei hän voinut mennä samoihin bileisiin kuin kaikki muutkin.

– Se on varmaan vieläkin vihainen sulle siitä, kun sä sanoit että Peetu ei halua olla sen kanssa, Laura sanoi.

– Mutta Peetu sano mulle niin.

– Nyt se on kuitenkin Ninan kanssa.

– Miksi mä olisin valehdellut?

– Nina ehkä luuli, että sä haluat Peetun itsellesi.

– No hyi vittu! En ikinä. Peetu haisee aina ihan hirveelle.

Laura nauroi, ja Nooraakin alkoi naurattaa: Laura Anderson nauroi hänen jutulleen.

– Mä voin soittaa ja selittää koko jutun Ninalle, Laura sanoi ja katsahti Nooran silmämeikkiä. – Sikamageet noi silmät. Tee mullekin!

Noora oli innoissaan. Vielä pari päivää aiemmin hän ei olisi uskonut, että saisi vielä joskus tehdä silmämeikin Lauralle. Käsi tärisi jännityksestä, ja lopputulos näytti siltä kuin hän olisi heilutellut meikkikynän sijasta nyrkkiään. Mutta Laura oli enemmän kuin tyytyväinen.

– Aivan sikasikamageet. Mageemmat kuin sulla, sori vaan! Ja taas Laura nauroi. Noora ehti kuvitella, kuinka Laura kertoisi kaikille, että hän, nimenomaan hän, oli tehnyt Luran meikin, ja kuinka kateellisia kaikki olisivat heidän läheisestä suhteestaan.

– Soitanko mä sille Ninalle? Jätkät tulee ihan kohta hakemaan, Laura kysyi ja otti siideristään huikan. Hän näpyytti puhelimeensa pääsykoodin ja käänsi ruudun Nooraa kohti. – Bileet on jo alkanut.

Noora katsoi hajamielisenä Instagramin kuvia. Hän ei olisi halunnut olla se luuseri, joka pani kaverinsa soittamaan puolestaan ja rukoilemaan kutsua bileisiin. Mutta hän ei myöskään halunnut olla se luuseri, joka viettäisi kesäloman viimeisen illan yksin kotona.

– Okei. Soita, Noora huoahhti lopulta. Yhtäkkiä tuntui kuin pelissä olisi ollut muutakin kuin yksi lauantai-ilta. Ikään kuin koko hänen loppuelämänsä suunta määrittäisi juuri tämän illan perusteella. Hänen oli pakko päästä mukaan bileisiin.

Laura nosti puhelimen korvalleen ja käveli ulos huoneesta. Noora painoi korvan kiinni oveen mutta käytävästä ei kantautunut kuin sana sieltä, toinen täältä. Aina-kin Ojantauksen Toni, Jimbo ja poika nimeltä Okko mainittiin, mutta omaa nimeään Noora ei kuullut. Kun Laura astui takaisin huoneeseen, Noora näki heti Luran ilmeestä, että kutsua Ninan bileisiin ei ollut herunut. Kyyneleet pyrkivät jälleen silmiin.

– Nina sanoi, että siellä on jo nyt liikaa jengiä, Laura sanoi ja alkoi kerätä tavaroitaan.

– Mehän voidaan tehdä jotain muuta yhdessä, Noora yritti, vaikka tajusi kuulostavansa epätoivoiselta.

– Mä oon kyllä menossa sinne. Laura katsoi Nooraa suoraan silmiin ja kaivoi sätkän taskustaan. – Mitä sä aiot nyt sitten tehdä?

– Mä meen... tai mulla on yhdet toiset bileet, Noora sanoi ja kumartui sullomaan huppariaan reppuun.

– Kenen?

– Yhdet abibileet. Mä meen sinne oikeastaan miljoona kertaa mieluummin kuin jonkun säälistävän Ninan luokse.

– Aha. Pidä kivaa. Laura katsahti nopeasti peiliin, haroi sysimustaksi värjättyä tukkaansa ja mutristeli huuliaan. Laura näytti niin hyvältä, että Noora olisi sillä hetkellä antanut mitä tahansa jos olisi saanut edes hetken elää Lauran elämää.

– Mä voisin saattaa sua vähän matkaa.

– Ihassama. Laura kohautti olkapäitä ja samassa hän oli jo kadonnut portaisiin.

Ulkona kuuma ja kostea elokuun ilta tarttui välittömästi heidän iholleen kuin purkka tukkaan. He lähtivät kävelemään kohti Nooran kotitien päässä sijaitsevaa postilaatikkorivistöä, ja Laura vouhkasi ystäviensä kanssa tekemästä uintireissusta uimarannan edustalla sijaitsevalle saarelle. Noora mietti vanhempia ja pikkusisaruksia, jotka olivat jääneet pelaamaan Aliasta olohuoneeseen, kun hän oli kiiruh-tanut nousuhumalaisen Lauran perään. Yhtäkkiä peli-ilta perheen kesken tuntui paljon houkuttelevammalta vaihtoehdolta kuin yhdetkään bileet.

He seisahtuivat odottamaan Lauran kyytiä postilaatikkojen eteen. Laura sytytti sätkänsä ja pitkän henkosen jälkeen ojensi jointin Nooralle.

– Otatko? Laura sanoi henkeään pidätellen.

– Totta kai. Noora ei ollut koskaan ennen polttanut pilveä, mutta yritti parhaansa mukaan näyttää siltä kuin olisi tiennyt mitä oli tekemässä. Hän nosti sätkän huulille, hento ja makea savukiehkura kutitti pikaisesti kitalakea, kun samassa postilaatikkorivistölle kaasutti basson voimasta pomppiva musta avoauto.

– Laraaaa... Laraa Croft, the babe of the babes, Jimbo huusi pää ikkunasta ulos ojentuneena. Vieressä istuva Toni Ojantaus vislasi pää punaisena. Noora oli ollut ihastunut Jimboon koko viime lukuvuoden, mutta poika ei ollut huomannut hänen kiinnostustaan. Kesällä hän oli nähnyt Lauran ja Jimbon suutelemassa uimarannalla.

– Ota se sinne sun bileisiin, Laura sanoi ja viittasi Nooran kädessä olevaan sätkään.

Ennen kuin Noora ehti sanoa sanaakaan, Laura oli jo hypännyt takapenkille Nooralle tuntemattoman pojan viereen. Jimbo painoi kaasua ja auto syöksyi liikkeelle renkaat sutien. Helteen pehmittämään asfalttiin oli ilmestynyt mustat jäljet. Ne ja ilmassa leijuva palaneen kumin käry olivat ainoa todiste siitä, että Noora oli juuri viettänyt iltaa koulun suosituimman tytön kanssa.

– Painukaa kaikki helvettiin!

– Kulta, haluaisitko sä tulla meidän kanssa alakertaan. Äiti siirsi peittoa Nooran päältä sen verran, että pystyi silittämään tytön tukkaa. – Söisit vähän, sulle tulisi parempi olo.

– En mä halua.

Äiti huokasi huolestuneena. – Wilmaan tuli just viesti, että koeviikko on peruttu nyt kun Laura... Äidillä jäi lause kesken.

Noora hymyili tahtomattaan. Onneksi peitto suojasi äidin katseelta. Äiti eli edelleenkin siinä luulossa, että Noora ja Laura olivat olleet parhaat ystävykset.

– Mä haluaisin nyt vaan olla yksin.

– Joo mä ymmärrän, mutta et sä voit loputtomasti surra yksin. Negatiivisia tunteita ei saa hautoa, vaan...

– Kuulitko sä. Mä haluun olla yksin.

Äiti painoi pehmeän suukon Nooran poskelle. Äidin kyyneleistä jäi märkä läntti iholle. Äitikin pystyi itkemään, mutta hän ei. Mikä häntä vaivasi?

3

Miia Pohjavirta raotti rikoskomisario Korhosen huoneen ovea ja kurkisti hermostuneena käytävälle. Poliisiaseman aula kuhisi tiedotustilaisuuteen tulleita median edustajia. Miian kasvot olivat toimittajille tutut, ja jos joku heistä olisi huomannut hänet, häneltä olisi välittömästi pyydetty kommenttia tapahtumien saamaan käänteeseen. Juuri nyt hän ei välittänyt kommentoida tai olla kommentoimatta yhtään mitään.

Ennen siirtymistään Palokasken koulun erityisopettajaksi Miia oli työskennellyt poliisin nettiyksikössä ja joutunut tottumaan mediaan. Nuori, kaunis ja sanavalmis nainen oli ollut sekä poliisin että median unelmien täyttymys. Hänet oli pyydetty kommentoimaan lukuisiin keskusteluohjelmiin ja lehtijuttuihin milloin nuorisoa, milloin nettiä. Ja hän oli oppinut että ainoa tapa kieltäytyä haastattelusta oli pysyä poissa näkyvistä.

Korhonen oli Miian vanha kollega ja päästänyt hänet huoneeseensa odottamaan tiedotustilaisuuden alkua. Mies itse oli livahtanut hoitamaan vielä paperiasioita. Miia istahti Korhosen tuoliin ja kuvitteli kuinka tutkinnanjohtaja

Sundsberg suti hiuksiaan taskukammalla ja harjoitteli hymyä, jossa oli sopiva annos sekä myötätuntoa että arvovaltaa. Sundsberg oli polttanut näppinsä median kanssa Laura Andersonin katoamistapauksen yhteydessä, mutta nyt olisi hänen tilaisuutensa maksaa potut pottuina.

Myös Miia oli sekaantunut tapauksen tutkimuksiin: kadonnut teinityttö oli ollut Palokasken koulun oppilas, ja Korhonen oli pyytänyt hänen apuaan, kun oli tarvittu tietoja Lauran ystäväpiiristä tai netissä käydyistä keskusteluista. Korhonen oli vanhan liiton miehiä, hän ei itse avan-
nut tietokonetta vapaaehtoisesti. Jo pelkkä raporttien kirjoittaminen tekstinkäsittelyohjelmalla tuntui ajoittain ylivoimaiselta.

Miia katsahti kelloa: tiedotustilaisuuden alkuun oli vielä kymmenisen minuuttia aikaa. Hänellä olisi hyvää aikaa edistää omia tutkimuksiaan. Hän vetäisi hupun päähänsä ja livahti käytävälle katse maahan luotuna. Tottunein askelin Miia juoksi portaat arkistokerrokseen ja kaivoi taskustaan Korhosen pöydältä nappaamansa avaimet. Korvissa kaikui lauseet, jotka hän oli kuullut pari päivää aiemmin patologian laitoksella katsellessaan metallipaareilla makaavaa ruumista: ”Sinänsä tämä on ihan selkeä juttu, kallo halki, ruheita vartalossa, raajat sijoiltaan ja niin edespäin, vammat tulleet vainajan ollessa vielä elossa.” ”Oikeastaan ainoa poikkeava seikka on hormonitasapaino. Arvot ovat niin kaikkien käyrien ääripäissä, ettei se tunnu edes mahdolliselta.” Kun Korhonen oli kysynyt, vaikuttiko kuolema tapaturmaiselta, patologi oli vastannut yksikantaan, että se poliisin on arvioitava omissa tutkimuksissaan, mutta ainakin patologi-
seen diagnoosiin onnettomuus sopi hyvin.

Toisin kuin Miia, Miro Sundsberg oli jakanut patologin mielipiteen ja lopettanut tutkimukset heti seuraavana päi-

vänä, kun ruumis oli löytynyt. Media ja netin keskustelupalstat eivät sen sijaan halunneet niellä teoriaa, jonka mukaan kyseessä oli onnettomuus. Ne olivat jo monta viikkoa keksineet toinen toistaan villimpiä motiiveja Lauran katoamiselle. Ei varmaan löytynyt salaseuraa, jota ei jokin keskustelupalsta olisi pitänyt syyllisenä, ja kaikki mahdolliset ja mahdottomat ihmiset olivat olleet epäiltynä, jopa Miian veli Nikke oli ollut hetken kiinniotettuna. Kaikkien hurjien kuvitelmien jälkeen kansalaisten olisi pitänyt olla helpotuneita siitä, että Lauran kuolema oli luonnollinen. Mutta moni vaikuttikin pettyneeltä, kun Palokaskessa ei liikkunutkaan julmia murhaajia tai vaarallisia rikollisliigoja. Oli vain huonoa onnea.

Miian mieleen palasivat Korhosen poskilla vuolaasti valuneet kyyneleet, kun he olivat istuneet odottamassa patologia ruumishuoneella. He olivat molemmat reagoineet poikkeuksellisen voimakkaasti Lauran katoamiseen, eivät vähiten siksi, että Miian isosisko Venla oli kadonnut ollessaan teini-ikäinen. Hänen ruumistaan ei ollut koskaan löydetty, ja Venlan tapaus oli jäänyt kalvamaan paitsi Miian perhettä myös Korhosta, joka oli tutkinut tapausta eikä ollut onnistunut selvittämään sitä. Korhonen oli halunnut raivoisasti löytää Lauran – elossa. Ikään kuin se olisi sovittanut sen, ettei Venlaa ollut koskaan löydetty.

Miia sujahti huomaamattomasti aineistohuoneen. Hän oli ollut täällä satoja kertoja, joskin aikaisemmin aina luvan kanssa. Oli vain toivottava että yläkerran lehdistötilaisuus pitäisi turhan väen loitolla ja hän saisi työskennellä rauhassa.

Miia selasi hetken arkistokaappeja ennen kuin löysi hake-mansa. Hän nappasi hyllystä läpinäkyvän pussin ja nosti sen läheiselle pöydälle. Pussista löytyi vaatteita sekä pienempi pussi, jossa oli koruja ja muuta pikkutavaraa. Hän kaivoi

esiin kaksi sormusta, joista toiseen oli kaiverrettu päivämäärä ilmeisesti luokkakokousta varten. Toinen oli jostain rihkamakaupasta hankittu viiden euron hely. Miia kumosi loput tavarat pöydälle: anime-avaimenperään pujotettu Abloy-avain, muutama kolikko, sytytin ja autonavaimet. Uuden auton, keskuslukitusnapilla. Miia jäi tuijottamaan löytöään mietteliäänä. Samassa jostain kuului rasahdus.

Miia vetäytyi salamannopeasti hyllyvälien tarjoamaan suojaan sydän pamppaillen. Hän sulki silmänsä ja kuunteli, kuinka huoneen ovi avattiin, ja luki samalla mielessään pientä rukousta. Siihen sisältyi paljon lupauksia, joita hänellä ei ollut aikomustakaan pitää, mutta nyt hän tarjosi niitä vastalahjaksi siitä, ettei jäisi kiinni. Äänistä päätellen joku pysähtyi pöydän eteen. Kuului tavaroiden siirtelyä ja pussin rapinaa, sitten kumea yskäisy ja lopulta harmistunut tuhahdus. Sitten tulivat askeleet, jotka ensin lähestyivät, mutta Miian onneksi kääntyivät viereisen hyllyvälin kohdalla. Kuului laatikoiden siirtelyä, ja pian askeleet loittonivat jälleen, valot sammuiivat ja ovi sulkeutui.

Kiduttavan pitkältä tuntuvan odotuksen jälkeen Miia uskaltautui jälleen liikkeelle. Hän kaivoi puhelimen taskustaan, aktivoi sen näpyttelemällä pääsykoodin ja kokosi puhelimen näytön kajossa aineiston takaisin pussiin. Sujautettuaan pussin nopeasti takaisin paikoilleen hän lähti hapuilemaan pimeässä ovea kohti. Ovella hän pysähtyi hetkeksi, hengitti syvään ja avasi oven hiljaa. Portaisiin hän asteli varmoin askelin kuin vain ihminen joka oli luvallisilla asioilla.

Aulassa mediaväki muodosti säpisevän äänimuurin. Ilmassa leijaili pinttynyt hienhaju, joka yhdistettynä virastohuonekaluihin sai tilan tuntumaan luotaantyöntävältä. Kun Miia pääsi käytävän päähän, väki hiljeni kuin iskusta. Miia

säpsähti, kunnes tajusi, ettei kukaan edes katsonut häntä. Heidän katseensa oli suuntautunut tutkinnanjohtajan oveen, joka nyt aukesi. Sundsberg astui ulos Dressmann-puvussaan ja täysin asuun sopimattomassa solmiossa. Jostain Nulikka oli haalinut rinnalleen kaksi univormuasuisia poliisia, ja kohtaUS näytti kaiken kaikkiaan kuin huonon sketsin lavastukselta.

Sundsberg kohensi kravattiaan – ele jota oli selvästi harjoitettu peilin edessä, taputti otsaansa paperinenälinalla (aina huono veto, Nessuista jää helposti otsaan nukkaa, Miia mietti) ja kaivoi povitaskustaan paperiarkin. Kameroi-den punaiset valot paloivat, salamat räiskyivät ja sähinä oli palannut huoneeseen. Sundsberg selvitti kurkkuaan.

– No niin, hyvät median edustajat. Tervetuloa Palokas-keen. Nyt on tilanne tosiaan se, että Laura Andersonin ruumis löytyi toissapäivänä läheltä Palokasken uimarantaa. Löytäjä oli paikallinen harrastajakalastaja, joka oli yöllä nostamassa verkkoja. Ruumis tunnistettiin samana päivänä Andersoniksi. Uhrille on suoritettu oikeuslääketieteellinen ruumiinavaus, ja siitä saatuja tietoja on verrattu Andersonin katoamiseen liittyvään rikostutkinta-aineistoon. Loppu-tulema on, että Anderson kuoli tapaturmaisesti. Oletetta-vaa on, että hän on horjahtanut alas läheiseltä kalliolta ja menehtynyt saamiinsa vammoihin välittömästi. Asiassa ei ole syytä epäillä rikosta. Tutkinta on poliisin toimesta lope-tettu. Minä ja kaikki kollegani esitämme surunvalittelumme Laura Andersonin perheelle ja ystäville sekä pyynnön teille, hyvät median edustajat, että annatte läheisten nyt surra rau-hassa. Kiitämme avusta myös kaikkia Palokasken koulun oppilaita, erityisopettaja Miia Pohjavirtaa ja koulupsykologi Nikke Pohjavirtaa, jonka osalta myös pahoittelemme aiheu-tunutta väärinkäsitystä. Toivomme, että media antaa kai-

kille nyt rauhan toipua tapahtuneesta. Haastattelupyynnöt voitte osoittaa minulle. Nyt voitte esittää kysymyksiä.

Puhkesi huutoäänestys siitä, kuka saisi kysyä Nulikalta ensimmäisen kysymyksen. Seinään nojaava Miia puisteli päätä. Miksei se jumalauta suostunut osallistumaan media-valmennuskursseille? Miian katse osui huoneen toisella puolella seisovaan Korhoseen, joka näytti myös järkyttyneeltä. Tosin varmasti eri syistä. Miia koetti hymyillä Korhoselle rohkaisevasti, mutta ei saanut luotua katsekontaktia tähän. Samassa hän muisti taskussaan olevat avaimet ja luitahti vaivihkaa Korhosen työhuoneeseen. Miia laski avaimet Korhosen pöydälle ja hiipi saman tien ulos, ensin aulaan ja sitten toimittajavirran läpi ulos koko rakennuksesta. Juuri ennen kuin ovi sulkeutui, hän kuuli vielä ympäri aulaa kimpoilevan kimeän ääneen:

– Ettehän te nyt noin vain voi lopettaa tätä!

KIITETYN PALOKASKI-SARJAN ODOTETTU JATKO-OSA, JONKA OIKEUDET ON MYYT JO VIITEEN MAAHAN!

KORHONEN, rikoskomisario, jolle lukiolaistyttö Lauran kuolinsyyntä selvittämistä on tullut pakkomielle.

NOORA, Lauran koulukaveri. On valmis tekemään mitä tahansa tullakseen yhdeksi koulun suosituimmista tytöistä. Sanoo pelkäävänsä henkensä puolesta.

MIIA, nettiriippuvainen erityisopettaja ja entinen nettipoliisi, jonka orastavaa ihmissuhdetta varjostaa hämähäperäinen ex-hoito.

NIKKE, koulupsykologi, jolla on huolestuttavan tiivis suhde tiettyihin oppilaisiin. On ollut kiinniotettuna Lauran murhasta epäiltynä.

TIINA OJANTAUS, verkostomarkkinointikuningatar, jonka lonkerot tuntuvat ulottuvan kaikkialle.

PALOKASKI, viattomalta näyttävä merenrantalähiö, jota varjostavat synkät salaisuudet.

